

Verzoek om een prejudiciële beslissing, ingediend door het Hof van Cassatie van België op 29 juli 2010 — Jan Voogsgeerd tegen Navimer SA

(Zaak C-384/10)

(2010/C 317/26)

Procestaal: Nederlands

Verwijzende rechter

Hof van Cassatie van België

Partijen in het hoofdgeding

Verzoeker: Jan Voogsgeerd

Verweerster: Navimer SA

Prejudiciële vragen

- 1) Moet met het land waar zich de vestiging bevindt die de werknemer in dienst heeft genomen in de zin van artikel 6.2. b) van het Verdrag inzake het recht dat van toepassing is op verbintenissen uit overeenkomst, voor ondertekening opgesteld te Rome op 19 juni 1980 ⁽¹⁾, worden verstaan het land waar zich de vestiging van de werkgever bevindt, die volgens de arbeidsovereenkomst de werknemer in dienst heeft genomen, dan wel het land waar zich de vestiging van de werkgever bevindt, waaraan de werknemer voor zijn effectieve tewerkstelling is verbonden, ook al verricht deze zijn arbeid niet gewoonlijk in eenzelfde land?
- 2) Moet de plaats waar de werknemer, die zijn werk niet gewoonlijk in een zelfde land verricht, zich dient aan te melden en de administratieve onderrichtingen, alsmede de instructies voor het uitvoeren van zijn werkzaamheden ontvangt, te worden aangezien als de plaats van effectieve tewerkstelling in de zin van de eerste vraag?
- 3) Moet de vestiging van de werkgever waaraan de werknemer voor zijn effectieve tewerkstelling is verbonden in de zin van de eerste vraag, beantwoorden aan bepaalde formele vereisten zoals ondermeer het bezit van rechtspersoonlijkheid of volstaat daartoe het bestaan van een feitelijke vestiging?
- 4) Kan de vestiging van een andere vennootschap, met wie de vennootschapswerkgever bindingen heeft, dienst doen als vestiging in de zin van de derde vraag, ook al is het werkgeversgezag niet overgedragen aan die andere vennootschap?

⁽¹⁾ PB 1980, L 266, p. 1.

Hogere voorziening ingesteld op 4 augustus 2010 door Bouygues SA en Bouygues Télécom SA tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 21 mei 2010 in de gevoegde zaken T-425/04, T-444/04, T-450/04 en T-456/04, Frankrijk e.a./Commissie

(Zaak C-399/10 P)

(2010/C 317/27)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwiranten: Bouygues SA, Bouygues Télécom SA (vertegenwoordigers: J. Vogel, F. Sureau, D. Theophile, avocats)

Andere partijen in de procedure: Europese Commissie, Franse Republiek, France Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Conclusies

- vernietiging van het arrest van het Gerecht van 21 mei 2010 in de gevoegde zaken T-425/04, T-444/04, T-450/04 en T-456/04;
- toewijzing van de door de vennootschappen Bouygues SA en Bouygues Télécom SA geformuleerde vorderingen, te weten: 1) nietigverklaring van artikel 1 van beschikking 2006/621/EG van de Commissie ⁽¹⁾ uitsluitend voor zover daarbij impliciet maar noodzakelijk is geweigerd de door de Franse staat in juli, september en oktober 2002 afgelegde verklaringen als steun aan te merken, en 2) nietigverklaring van artikel 2 van de beschikking, zodat de Franse staat verplicht is de vastgestelde steun van de vennootschap France Télécom terug te vorderen;
- subsidiair, voor het geval het Hof zou oordelen dat het geding niet in staat van wijzen is, de zaak naar het Gerecht terugwijzen voor een nieuwe uitspraak in de gevoegde zaken T-425/04, T-444/04, T-450/04 en T-456/04 met inaanmerkingneming van de door het Hof geformuleerde rechtsopvatting;
- de Commissie, de vennootschap France Télécom en de Franse staat verwijzen in de kosten.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van hun hogere voorziening voeren Bouygues en Bouygues Télécom twee middelen aan.

Als eerste middel, dat uit drie onderdelen bestaat, voeren rekwiranten aan dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting door zijn bevestiging van de analyse van de

Commissie dat de door de Franse staat in juli, september en oktober 2002 afgelegde verklaringen, afzonderlijk noch tezamen, een of meer staatssteunmaatregelen vormden. Het Gerecht zou het begrip gebruik van staatsmiddelen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU verkeerd hebben opgevat door te oordelen dat steunverklaringen slechts gebruik van overheidsmiddelen kunnen inhouden indien zij de vorm en het bedrag van de voorgenomen steun nader aangeven en onmiddellijk van toepassing, zeker en juridisch verbindend zijn (eerste onderdeel). Bovendien zou het Gerecht de voor de Commissie aangevoerde nationale rechtsregels verkeerd hebben opgevat door erop te wijzen dat ook volgens deze regels steunbeloften slechts verbindend zijn indien zij de modaliteiten en het bedrag van de beloofde steun nauwkeurig aangeven en niet afhankelijk zijn gesteld van de voorwaarde dat de schuldenaar zijn betalingsverplichtingen niet kan nakomen, terwijl volgens het nationale recht de belofte van een resultaat volstaat om de belover te verbinden. De voorwaarde betreffende het ontstaan van financiële moeilijkheden zou een garantieverbintenis niet in de weg staan en de omstandigheid dat de staat door zijn gedragingen de overtuiging doet ontstaan dat hij op een bepaalde wijze zal handelen, zou tot aansprakelijkheid van de staat kunnen leiden (tweede onderdeel). Ten slotte zou het Gerecht het begrip gebruik van staatsmiddelen in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU verkeerd hebben opgevat door te oordelen dat een dergelijk gebruik niet kan voortvloeien uit de reactie van de markten die voor de staat de feitelijke verplichting zou meebrengen om de financieringsproblemen van France Télécom te verhelpen (derde onderdeel).

Als tweede middel, dat uit twee onderdelen bestaat, voeren rekwiranten aan dat het Gerecht blijkt heeft gegeven van een onjuiste rechtsopvatting met betrekking tot het als steun aanmerken van het aandeelhoudersvoorschot dat de staat in december 2002 in de vorm van een kredietlijn van 9 miljard EUR aan France Télécom heeft verleend. In dit verband wijzen Bouygues en Bouygues Télécom er in de eerste plaats op dat het Gerecht het begrip steun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU verkeerd heeft opgevat door te oordelen dat het voordeel dat uit de aankondiging van de opening van een kredietlijn voortvloeit, niet nauw genoeg met de uit deze opening voortvloeiende overdracht van geldmiddelen is verbonden om tot het bestaan van staatssteun te kunnen concluderen. Rekwiranten stellen dat het Gerecht ten onrechte eist dat het voordeel en het gebruik van de geldmiddelen samenvallen.

In de tweede plaats wijzen rekwiranten erop dat het Gerecht het begrip steun in de zin van artikel 107, lid 1, VWEU verkeerd heeft opgevat door het ter beschikking van France Télécom stellen van het bedrag van 9 miljard EUR buiten zijn context te beschouwen voor zijn conclusie dat dit geen specifiek voordeel in de vorm van een verhoging van de France Télécom ter beschikking staande financiële middelen opleverde, en door voor zijn oordeel of er sprake is van een dergelijk voordeel, geen rekening te houden met het vertrouwenwekkend effect van die maatregelen.

(¹) Beschikking 2006/621/EG van de Commissie van 2 augustus 2004 betreffende de door Frankrijk ten uitvoer gelegde steunmaatregel ten gunste van France Télécom (PB L 257, blz. 11).

Hogere voorziening ingesteld op 5 augustus 2010 door Europese Commissie tegen het arrest van het Gerecht (Derde kamer — uitgebreid) van 21 mei 2010 in de gevoegde zaken T-425/04, T-444/04, T-450/04 en T-456/04, Frankrijk e.a./Commissie

(Zaak C-401/10 P)

(2010/C 317/28)

Procestaal: Frans

Partijen

Rekwirante: Europese Commissie (vertegenwoordigers: C. Giolito, D. Grespan en S. Thomas, gemachtigden)

Andere partijen in de procedure: Franse Republiek, France Télécom SA, Bouygues SA, Bouygues Télécom SA, Association française des opérateurs de réseaux et services de télécommunications (AFORS Télécom)

Conclusies

- het bij faxbericht van 25 mei 2010 aan de Commissie officieel ter kennis gebrachte arrest van het Gerecht van de Europese Unie (Derde kamer — uitgebreid) van 21 mei 2010 in de gevoegde zaken T-425/04, T-444/04, T-450/04 en T-456/04 vernietigen voor zover daarbij:
 - artikel 1 van beschikking 2006/621/EG van de Commissie van 2 augustus 2004 betreffende de door Frankrijk ten uitvoer gelegde steunmaatregel ten gunste van France Télécom (¹) nietig is verklaard;
 - de Commissie is verwezen in haar eigen kosten alsmede in die welke de Franse Republiek en France Télécom in de zaken T-425/04 en T-444/04 zijn opgekomen;
- de zaak voor een nieuwe behandeling naar het Gerecht terugwijzen;
- de beslissing omtrent de kosten aanhouden.

Middelen en voornaamste argumenten

Ter ondersteuning van haar hogere voorziening voert de Commissie drie middelen aan.

Als eerste middel voert de Commissie aan dat het arrest van het Gerecht op verschillende punten een tegenstrijdige motivering bevat. Dit is met name het geval waar het Gerecht in het bestreden arrest oordeelt dat de verklaringen, daaronder begrepen de aankondiging van het aandeelhoudersvoorschot op 4 december 2002, als een geheel kunnen worden beoordeeld om uit maken of France Télécom een voordeel heeft gekregen, terwijl het om uit te maken of staatsmiddelen op het spel waren gezet, van mening is dat er een diepe kloof is tussen de aankondiging van het aandeelhoudersvoorschot en de verschillende verklaringen van de staat die daaraan zijn voorafgegaan.